

Manolo García: «No estic embafat de concerts, però sí d'aeroports i hotels»

El cantant actua avui a Castelló d'Empúries, dins la gira més llarga de la seva carrera

X. CASTILLÓN / Castelló d'Empúries

● Manolo García tancarà el 14 d'octubre vinent al Pavelló Olímpic de Badalona la seva gira peninsular més llarga: 106 concerts durant tot un

any, d'octubre a octubre. Avui la gira de *Para que no se duerman mis sentidos* arriba a Castelló d'Empúries (camp municipal d'esports d'Empuriabrava, 22.00 h), on ofe-

rirà un dels seus maratonians concerts, que poden allargar-se fins a dues hores i mitja. «No estic embafat de concerts ni de música, però sí d'aeroports i hotels.»

Només hi ha una gira més llarga en la carrera de Manolo García: la que va oferir el 1992 amb *El Último de la Fila*, però en aquella ocasió part dels concerts es van fer en altres països d'Europa i Sud-amèrica. Aquest any, en canvi, superarà el centenar de concerts sense traspasar cap frontera. I la crisi? «La crisi existeix per a tots, però jo sóc tossut i em defenso a coces.»

El cantant, que va preferir el llit al concert d'U2 —tenia entrades, però estava massa cansat—, es mostra poc partidari dels macroconcerts: «Crec que, més que un objectiu musical, tenen una finalitat monetària, i el promotor és el que més pesca. En aquests grans concerts el protagonista sempre acaba sent la turbomassa que for-

Manolo García, durant el seu concert de l'octubre passat a Girona. / JOAQUIM PUIG.

ma el públic, i el grup no s'hi pot permetre gaires matisos musicals. Jo vaig començar aquesta gira actuant en teatres i vaig ser molt feliç. En els grans concerts d'estiu també sóc feliç, però no puc demanar subtilitats als meus músics ni ells a mi.» Els músics són Eric de Wit, Ricardo Marín i Pedro Javier González (guitarres), Nacho Lesko (teclats), Iñigo Goldaracena (baix), Charly Sardá (bateria), Silvina Cabeza i Juan Carlos García (percussió) i Cecilia Burguera (violí).

En aquesta gira porta per primera vegada pantalles de vídeo. «Jo sempre m'havia resistit a portar pantalles, però vaig pensar que la gent de darrere de tot també té

dret a veure el concert, i de passada aprofito per mostrar els videoclips delirants que m'invento, fotos, etc.» Com és habitual, Manolo García ha dissenyat també l'escenari —excepte les llums, responsabilitat de Josito Alegre— amb el seu toc tan personal «de botiga de tot a cent, per treure ferro a l'assumpte». L'objectiu és clar: «Sentir-me còmode a l'escenari, com a casa, i fer d'amfitrió de la gent que em ve a veure.»

Intentant no caure mai en la rutina —«No repetir esquemes és obligat en qualsevol activitat artística»—, Manolo García proposa ara en directe cançons reformades (*Éramos*) i poques incursions en la seva

obra anterior: *Sara* representa *El Último de la Fila* i ja no mira més enrere. «També he canviat la ranxera i ja en tinc una dotzena, així que qualsevol dia faré un disc de ranxeres. M'agraden les ranxeres de la revolució mexicana, però ara n'he triat una de Juan Gabriel, un autor més romàntic.» Sempre curios, Manolo García continua pintant, component cançons sense cap objectiu concret i fent moltes fotos: «Des que va sortir el llibre *Vacaciones de mí mismo*, potser he fet 3.000 o 4.000 fotos, i haig de confessar que ara les faig amb un plantejament potser més professional i pensant potser en un altre llibre.»

FESTIVAL DE MÚSIQUES DE TORROELLA DE MONTGRÍ

Membre de l'Associació Europea de Festivals

SIA

RA